

Є. С. Назимко

*кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник,
вчений секретар Донецького
юридичного інституту МВС України*

ЮВЕНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО РЕСПУБЛІКИ КІПР ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ ПОКАРАННЯ ТА ІНШИХ ЗАСОБІВ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО РЕАГУВАННЯ ДО НЕПОВНОЛІТНІХ (реферативний огляд)

Протягом ХХ ст. категорію неповнолітніх правопорушників почали розглядати як специфічну категорію об'єкта кримінального права. Оскільки неповнолітні правопорушники розглядались як окрема соціально-вікова група, то існувала необхідність кодифікації в окремих джерелах права чітких положень про засоби кримінально-правового реагування на злочини, які вчиняються порушниками, що належать до вікових категорій, до дітей або підлітків. Дух та буква ювенального кримінального законодавства будь-якої країни визначають необхідність використання кримінальних покарань лише в якості крайнього заходу впливу. Такі заходи або справжні кримінальні покарання застосовуються лише у разі повного вичерпання інших заходів громадського або профілактичного впливу: попередження, випробування, нагляду з боку сім'ї, шкільного закладу, опікуна тощо. Подібні некаральні заходи примусу є основними заходами реагування на правопорушення, що їх вчиняють неповнолітні особи. Вичерпаність заходів громадського впливу зумовлює можливість та необхідність застосування справжнього криміналь-

ного покарання тою чи іншою мірою, в тій чи іншій формі та сигналізує, на нашу думку, про своєрідне «перетворення» неповнолітньої особи, якій властиві певні фізичні та психоемоційні характеристики, на дорослу особу, тобто на дорослого правопорушника.

Так, Старший суддя Окружного суду М. І. Папамікаел на конференції, присвяченій боротьбі зі злочинністю, яка проходила у 2012 р. у столиці Кіпру Нікосії, зазначив: «Рівень злочинності серед неповнолітніх осіб у будь-якій державі є показником її моральних, соціальних норм та цінностей. Попередження злочинності серед неповнолітніх осіб є важливим елементом попередження злочинності в суспільстві. Здатність правової системи держави до ефективної боротьби із злочинністю серед неповнолітніх осіб віддзеркалює її здатність до ефективного застосування кримінальної юстиції в цілому» [1, с. 2].

Основними джерелами права Республіки Кіпр, які регулюють вирішення справ, предметом яких є правопорушення, вчинені неповнолітніми особами, є Кримінальний кодекс Республіки Кіпр та Закон Республіки Кіпр «Про неповнолітніх правопорушників» (Закон «Про неповнолітніх правопорушників»). Слід наголосити, що в зазначеній царині права діють законодавчі акти колоніального періоду історії Кіпру. Так, нині чинний Закон «Про неповнолітніх правопорушників» було прийнято у 1946 р., а Кримінальний кодекс Республіки Кіпр — у 1929 р. (останні поправки до Кодексу було внесено у 2011 р., а до Закону «Про неповнолітніх правопорушників» — у 1962 р. та 1969 р.). Старший суддя окружного суду М. І. Папамікаел зазначає з цього приводу: «Республіка Кіпр є доволі молодою державою. Вона стала державою у 1960 р., а її основне законодавство є британським, оскільки Кіпр знаходився під британським правлінням до 1960 р. Закони та постанови будь-якої країни, і звичайно ж Кіпру, які опікуються питаннями злочинності серед неповнолітніх осіб, визначають свою філософію *в рамках покарання* (курсив мій. — Є. Н.) та ступеня опіки, що надається молодим особам, які потребують захисту» [1, с. 2].

У ч. 1 ст. 188 Конституції Республіки Кіпр зазначено: «Відповідно до положень цієї Конституції та наступних положень цієї статті всі закони, які були чинними на момент набуття чинності цією Конституцією, до внесення поправок до них, незалежно від того, чи будуть такі поправки внесені через урізноманітнення, додатки або скасування, через прийняття будь-якого загальнодержавного закону або закону на рівні громади, як це може відбутися відповідно до цієї Конституції, залишатимуться чинними саме з цього моменту або після, і таким чином тлумачитимуться і застосовуватимуться з

такими змінами, які виявляться необхідними для їхньої відповідності цій Конституції» [2, с. 89].

Так, ст. 2 Закону «Про неповнолітніх правопорушників», який є 157 розділом Законів Республіки Кіпр, визначено основні попередні поняття, пов'язані із реагуванням на правопорушення, що вчиняються неповнолітніми особами. Наведемо деякі із них.

Виправна школа — певне місце, визначене Губернатором відповідно до положень цього Закону як виправна школа;

Дитина — особа, яка не досягла чотирнадцятирічного віку;

Дозволене місцеперебування — будь-яка школа, заклад або місце, крім виправної школи, визначене Губернатором, відповідно до положень цього Закону як дозволене місцеперебування;

Молода особа — особа, яка досягла чотирнадцятирічного віку, або є старшою цього віку, але не досягла шістнадцятирічного віку;

Опікун, на думку суду, який здійснює юрисдикцію щодо будь-якої справи стосовно дитини або молодшої особи, або в рамках якої дитина чи молода особа є зацікавленою стороною, — це будь-яка особа, яка здійснює на цей час керівництво або контроль над такою дитиною або молодшою особою.

Посадова особа з питань пробації — посадова особа, яку призначено відповідно до положень Закону «Про режим пробації для правопорушників»¹.

Суд у справах неповнолітніх осіб — суд, який проводить засідання з метою заслуховування обвинувачень, висунутих проти дітей та молодих осіб, крім обвинувачень, висунутих проти дитини або молодшої особи спільно із дорослою особою.

На додаток до наведених визначень, слід зауважити, що за даними Ради Європи кількість молодих людей Кіпру становить 240 800 із загальної кількості населення у 796 900 осіб [5, с. 2].

Стаття 3 Закону «Про неповнолітніх правопорушників» окремо присвячена дозволеному місцеперебуванню та виправним школам. Частиною 1 цієї статті передбачено, що Губернатор має право визначати будь-яке місце в Колонії (*острів Кіпр. — Є. Н.*) як виправну школу для цілей цього Закону та будь-яких прийнятих постанов.

Відповідно до ч. 2 коментованої статті Губернатор має право визначити будь-яку школу, заклад або інше місце, крім виправної школи, як дозволене

¹ Основний текст статті цитується відповідно до Закону «Про неповнолітніх правопорушників» Республіки Кіпр [3, с. 2–3], з поправками, внесеними відповідно до постанови від 19 лютого 1962 р. № 3 [4, с. 6].

місцеперебування для цілей цього Закону та будь-яких прийнятих постанов [3, с. 3].

Стаття 14 Кримінального кодексу Республіки Кіпр виокремлює питання про кримінальну відповідальність неповнолітніх осіб таким чином: «Особа, яка не досягла десяти років не несе кримінальної відповідальності за будь-яке діяння або бездіяльність. Особа, якій не виповнилося двадцяти років, не несе кримінальної відповідальності за діяння або бездіяльність, крім випадків, коли є доведеним факт того, що на час вчинення діяння або бездіяльності така особа була здатною розуміти можливість уникнення вчинення діяння або бездіяльності. Особа чоловічої статі, якій не виповнилося двадцяти років, вважається такою, яка є нездатною вдатися до статевих стосунків»¹.

У частинах 1 та 2 ст. 5 Закону «Про неповнолітніх правопорушників» передбачені характерні риси суду у справах щодо неповнолітніх осіб: «Суд у справах щодо неповнолітніх осіб повинен проводити свої засідання в іншій будівлі чи кімнаті, а не там, де проводяться звичайні засідання Округного суду, або в інші дні або інші години, які не є тими самими днями та годинами, протягом яких проводяться звичайні засідання суду. Якщо під час будь-яких судових впроваджень, які проходять у суді у справах неповнолітніх осіб, суд з'ясує, що вік особи, яка обвинувачується або якої стосується впровадження, становить шістнадцять років або вона є старшою цього віку, або коли під час будь-яких судових проваджень у будь-якому суді, крім судів у справах неповнолітніх осіб, буде встановлено, що особі, яка обвинувачується або якої стосується провадження, не виповнилося шістнадцяти років, то ніщо у цьому Законі не тлумачитиметься як перепона судові, якщо він вважатиме небажаним припиняти справу, у здійсненні провадження, яке включатиме слухання та винесення рішення у справі» [3, с. 3–4].

Щодо заходів та дій, які передують винесенню вироку стосовно неповнолітнього правопорушника в рамках судового провадження, то у ст. 6 Закону «Про неповнолітніх правопорушників» містяться положення про специфіку попереднього затримання неповнолітніх осіб з врахуванням певних особливостей, пов'язаних із такими особами та обставинами їх затримання. У разі якщо особа, яка, вочевидь, не досягла шістнадцятирічного віку, є затриманою на основі ордера або без нього, і не може негайно постати перед судом, то будь-який працівник поліції у званні не нижче сержанта або начальник поліцейського відділку, до якого доставлено таку особу, повинен розслідувати справу, а також має право за наявності поручителів або без них звільнити

¹ Основний текст статті цитується відповідно до Кримінального кодексу Республіки Кіпр [6, с. 15–16], з поправками, внесеними відповідно до Закону 15 (1)/99 [1, с. 3].

таку особу під заставу, внесену нею чи одним з її батьків чи опікуном або іншою особою, задовільною з точки зору такого працівника поліції, на таку суму, яка, на думку такого працівника поліції, забезпечить відвідування особою судових слухань щодо висунутого обвинувачення. Таким чином, особу може бути звільнено, крім випадків, коли:

а) затримана особа обвинувачується у вбивстві або іншому тяжкому злочині;

б) в інтересах цієї особи існує необхідність не допустити її спілкування з будь-якою небажаною особою;

с) працівник поліції має підстави вважати, що звільнення затриманої особи зашкодить цілям правосуддя.

У разі якщо таку особу не звільнено під заставу відповідно до наведених положень, то працівник поліції, до якого доставлено таку особу, повинен утримувати її під вартою у відділку поліції до того часу, коли така особа зможе постати перед судом [3, с. 4–5].

Негайне інформування посадової особи з питань пробації про затримання неповнолітньої особи передбачене ст. 9 Закону «Про неповнолітніх правопорушників». Коли дитина або молода особа повинна постати перед судом, працівник поліції або інша особа, за допомогою якої дитина або молода особа будуть доставлені до суду, повинен негайно повідомити конкретну посадову особу з питань пробації або одну з кількох інших посадових осіб з питань пробації, які працюють в окрузі, де проходитиме засідання суду, про день та час, суть висунутого обвинувачення або інші підстави, за якими дитина або молода особа повинні постати перед судом.

У ст. 12 Закону «Про неповнолітніх правопорушників» передбачено способи вирішення справ, в яких неповнолітня особа обвинувачується судом у вчиненні правопорушення. У ч. 1 цієї статті зазначається, що коли дитина або молода особа, якій висунуто обвинувачення, постала перед будь-яким судом, і суд вважає доведеність її вини задовільною, то суд повинен взяти до уваги спосіб, згідно з яким відповідно до положень цього або іншого Закону, або якимось іншим чином, який дозволяє суду вирішити справу, справа може бути вирішена шляхом:

а) зняття обвинувачення;

б) вирішення справи відповідно до положень Закону «Про режим пробації для правопорушників»;

с) передання правопорушника під опіку родича або іншої придатної для цього особи;

д) направлення правопорушника до виправної школи;

е) призначення правопорушникові штрафу, відшкодування збитків або витрат, за які така особа є відповідальною;

ф) у разі якщо правопорушник є молодю особою, шляхом ув'язнення на термін, відбуту який він зобов'язаний.

Жодній дитині та жодній молодій особі не може бути винесено вироку щодо тюремного ув'язнення, якщо існує можливість вирішення справи, пов'язаної із нею, за допомогою будь-якого іншого способу, передбаченого пунктами «b), «c), «d) або «f» ч. 1 ст. 12 цього Закону.

Також слід зауважити, що у 1996 р. було прийнято саме Закон Республіки Кіпр «Про режим пробації та інші заходи, які можуть бути застосовані стосовно правопорушників» [1, р. 7], у якому містяться детальні положення щодо наказів про пробацію, якими можуть бути визначені певні умови (наприклад, щодо суспільно корисної праці, відвідування освітніх курсів за умови згоди на це самого правопорушника). Найважливішими особливостями цього Закону є: а) близький і прямий нагляд за особою, яка відбуває режим пробації, не лише з боку працівника соціальної служби, а й судді; б) посилення виправної спрямованості.

Також аналіз положень Закону «Про неповнолітніх правопорушників» дає змогу повною мірою скласти уявлення про види покарання неповнолітніх осіб та механізми їх застосування. Так, ст. 13 Закону «Про неповнолітніх правопорушників» деталізує сутність такого покарання, як направлення до виправної школи. У ч. 1 цієї статті зазначається, що коли суд видає наказ про направлення дитини до виправної школи, то такий наказ є документом, що посвідчує перебування дитини у виправній школі на період, який не перевищуватиме чотирьох років з дня видання наказу, але якщо на час закінчення цього терміну дитина не досягла віку п'ятнадцяти років, то цей наказ є підставою для її подальшого перебування у школі до досягнення зазначеного віку.

Відповідно до ч. 2 ст. 13 цього Закону, коли суд видає наказ про направлення дитини до виправної школи, то такий наказ є документом, що посвідчує перебування дитини у виправній школі: а) якщо на день виходу наказу дитина не досягла п'ятнадцятирічного віку, — то на період, який не перевищуватиме чотирьох років з дня видання наказу; та б) якщо на день виходу наказу дитина досягла п'ятнадцятирічного віку, — то на період до досягнення нею дев'ятнадцятирічного віку [3, с. 8].

Поліція та інші особи відповідно до ст. 14 Закону «Про неповнолітніх правопорушників» наділені функціями із затримання неповнолітніх осіб в разі фіксації їхньої антисоціальної поведінки. Будь-який працівник поліції або інша особа, уповноважена Губернатором від його імені, має право при-

вести до суду будь-яку особу, якій, вочевидь, не виповнилося чотирнадцяти років та яка:

а) виявлена такою, яка просить або отримує милостиню (без врахування того, чи здійснюється при цьому імітація співу, гри на музичних інструментах, виконання номерів, торгівля або інше), або перебуває на вулицях, у приміщеннях або місцях, придатних для того, аби просити або отримувати милостиню; або

б) виявлена такою, яка бродяжить, не маючи жодного житла або певного місця помешкання, або коштів для існування, або бродяжить, не маючи батьків або опікунів, або має батьків або опікунів, які не здійснюють належного нагляду; або

с) не будучи сиротою, виявлена такою, яка не має коштів для існування, якщо один із її батьків або один із її батьків, який залишився живий (*юридичний термін, який застосовується, коли один із батьків дитини помер. — Є. Н.*), або мати, коли така дитина є незаконнонародженою, відбувають термін тюремного ув'язнення; або

д) перебуває під опікою одного з батьків або опікуна, який не здійснює належної турботи та нагляду, у зв'язку з чим дитина або потрапляє до дурних компаній, або наражається на моральну небезпеку; або

е) винаймає певне помешкання або проживає в ньому, чи у певній його частині, яка використовується будь-якою особою, яка здійснює проституційну діяльність, або іншим чином проживає в таких обставинах, які вважаються такими, що призводять, заохочують або сприяють розбещенню дитини або здійсненню нею проституційної діяльності, а суд до якого приведено таку особу, відповідно до одного з наведених пунктів, якщо він вважає задовільним встановлення такого факту, має право видати наказ про звільнення дитини від перебування під наглядом, контролем або опікою будь-якої особи та направляє її під опіку її родича або іншої придатної особи або закладу, визначеного судом (за наявності бажання з боку такого родича або іншої особи чи закладу взяти на себе зобов'язання надавати таку опіку), до часу досягнення дитиною шістнадцятирічного віку або на будь-який коротший термін. Також суд має право (на додаток до такого наказу або не видаючи жодних інших наказів) видати наказ про перебування дитини під наглядом посадової особи з питань пробації або іншої придатної особи, призначеної для цієї мети на певний період до часу досягнення дитиною шістнадцятирічного віку або на будь-який коротший термін часу. Також суд має право на власний розсуд або за заявою будь-якої особи час від часу своїм наказом оновлювати, урізноманітнювати або скасовувати будь-який подібний наказ.

Губернатор має право у будь-який час, на свій розсуд звільнити дитину від перебування під опікою будь-якої особи або закладу, під чию опіку її було направлено відповідно до цієї статті, тобто звільнити її повністю або на окремо визначених умовах [3, с. 8–9].

Стаття 15 Закону «Про неповнолітніх правопорушників» містить положення, які передбачають можливість поширення наслідків вироку, призначеного дитині або молодій особі, на її батьків. Відповідно до ч. 1 цієї статті будь-який суд, який має повноваження видати наказ про направлення дитини або молодшої особи до виправної школи або закладу або під опіку придатної особи, має право, якщо судом буде з'ясовано, що один із батьків або інша особа, яка повинна утримувати дитину або молоду особу, володіє коштами для цілковитого або часткового утримання дитини або молодшої особи, видати наказ стосовно одного з батьків або іншої особи, який зобов'язуватиме їх робити внески на утримання такої дитини або молодшої особи протягом періоду її перебування під вартою у сумі, яка, на думку суду, може бути сплаченою одним із батьків або іншою особою, а суд має право час від часу уточнювати такий наказ.

Частиною 2 аналізованої статті передбачається, що будь-який подібний наказ може бути виданий на підставі скарги або заяви керівництва виправної школи чи закладу або особи, під чию опіку на цей час направлено дитину або молоду особу. Також, як на час видання наказу про направлення дитини, так і надалі, сума, внесена одним із батьків або іншою особою, сплачуватиметься керівництву виправної школи або закладу, або особі, яка подає скаргу або заяву, та буде використана на утримання дитини або молодшої особи [3, с. 9–10].

Про застосування того чи іншого заходу стосовно до батьків (опікунів) дитини або молодшої особи, яка вчинила правопорушення, свідчать також положення ст. 16 Закону «Про неповнолітніх правопорушників», ч. 1 якої передбачено, що у разі, коли дитина або молода особа обвинувачується будь-яким судом у вчиненні будь-якого правопорушення, за вчинення якого можуть бути накладені штраф, відшкодування збитків або витрат, а суд вважає, що справу найкращим чином може бути вирішено саме через накладення штрафу, відшкодування збитків або витрат, призначаючи при цьому якийсь інше покарання або утримуючись від призначення такого, то суд має право у будь-якому разі, а також зобов'язаний, коли правопорушником є дитина, винести рішення про те, що штраф, відшкодування збитків або витрат мають бути сплачені одним із батьків або опікуном дитини, або молодшої особи, замість самої дитини або молодшої особи, крім тих випадків, коли суд є переконаним у тому, що не вдається

встановити місцезнаходження одного з батьків або опікуна, або у випадку, коли один з батьків або опікун не сприяв вчиненню правопорушення, не надаючи дитині або молодій особі належного піклування.

Також існує норма про те, коли дитина або молода особа обвинувачується у вчиненні будь-якого правопорушення, суд має право зобов'язати одного з батьків або опікуна залишити заставу у забезпечення доброї поведінки такої дитини або молодшої особи (ч. 2 ст. 16).

Наказ відповідно до цієї статті може бути виданий стосовно одного з батьків або опікуна, який, будучи зобов'язаний відвідувати судові засідання, не відвідував їх, але такий наказ не може бути виданий без надання слова одному з батьків або опікуну. Будь-які суми, які призначені одному з батьків або опікуну до сплати, або у разі конфіскації застави можуть бути стягнені з нього в такий спосіб, якби вирок був винесений у результаті засудження одного з батьків або опікуна за правопорушення, за вчинення якого обвинувачувалася дитина або молода особа.

Однак один із батьків або опікун мають право подати апеляцію проти наказу, виданого відповідно до цієї статті, на розгляд Верховного суду, відповідно до положень будь-якого чинного на цей час закону, який регулює питання подання апеляцій до Верховного суду у відповідь на рішення Округового суду, якби один із батьків або опікун, проти якого було винесено відповідне рішення, був засуджений судом, а такий наказ був би вироком, прийнятим у зв'язку з його засудженням.

Досить змістовною в контексті ставлення до вікового чинника неповнолітнього правопорушника є ст. 18 Закону «Про неповнолітніх правопорушників». У ній зазначається: «Коли керівник виправної школи повідомить Губернатора про наступне, що стосується відповідної особи, яка досягла шістнадцятирічного віку: а) видається небажаним її подальше спільне перебування з особами молодшого віку; або б) враховуючи брак вільної площі для проживання у виправній школі, видається бажаним не залишати надалі таку особу у виправній школі, то Губернатор має право видати наказ про те, що така особа повинна бути переведена до будь-якого іншого місця перебування, дозволеного ним, на період, який, враховуючи час, вже проведений нею у виправній школі, не повинен перевищувати терміну, протягом якого вона мала перебувати у виправній школі відповідно до положень ст. 13 цього Закону».

Положення цієї статті змістовно доповнюють положення ст. 19 Закону «Про неповнолітніх правопорушників»: «У разі коли керівник виправної школи повідомить суд про те, що вихованцю такої школи, який не є дитиною, власти-

вий буйний та зіпсований характер, що унеможлиблює його подальше перебування у школі, то суд має право направити такого вихованця до тюрми на період, який, враховуючи час, вже проведений ним у виправній школі, не повинен перевищувати максимального терміну, протягом якого він мав перебувати у виправній школі відповідно до положень ст. 13 цього Закону» [3, с. 12].

Дія наказу про перебування у виправній школі може бути призупинена судом, враховуючи вичерпання умов, згідно з якими, здійснюється прийом дитини або молодшої особи до виправної школи, або через інші об'єктивні та необхідні причини. У такому випадку суд має право направити дитину або молодшу особу під варту згідно із ст. 7 цього Закону, або має право призначити дитині або молодшій особі перебувати під опікою певної придатної та гідної особи, яка готова взяти на себе обов'язки з такої опіки, або має право звільнити дитину або молодшу особу під заставу.

Важливе положення процесуального характеру, пов'язане з відбуванням вироку, притаманне переважній більшості законів про покарання неповнолітніх правопорушників, передбачене ст. 21: «Молода особа, яку засуджено до тюрмного ув'язнення, або яку направлено до тюрми, не повинна, якщо це можливо, перебувати разом із дорослими в'язнями» [3, с. 12]. Однак ця норма має диспозитивний характер, хоча, на наше переконання, у цьому питанні має бути передбачена конкретна імперативна заборона на перебування дитини разом із дорослими в'язнями.

Таким чином, аналізований Закон «Про неповнолітніх правопорушників» є джерелом ювенального кримінального права, що свідчить про загальну тенденцію до більшої гуманізації, соціалізації та декриміналізації заходів реагування на правопорушення, які вчиняються неповнолітніми особами. Механізми визначення сторін судового провадження щодо неповнолітніх правопорушників та здійснювані заходи свідчать про специфічний характер подібних джерел кримінального права.

Список використаних джерел

1. *Papamichael M. I. (S.D.J.). Juvenile delinquency. The Penal Legal System of The Republic of Cyprus* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.euro-cides.eu/esm2/upload/speech_of_senior_district_judge.pdf.
2. *Constitution of The Republic of Cyprus* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : [http://www.presidency.gov.cy/presidency/presidency.nsf/all/1003AEDD83EED9C7C225756F0023C6AD/\\$file/CY_Constitution.pdf](http://www.presidency.gov.cy/presidency/presidency.nsf/all/1003AEDD83EED9C7C225756F0023C6AD/$file/CY_Constitution.pdf).
3. *Juvenile Offenders Act of The Republic of Cyprus* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.sbaadministration.org/home/legislation/01_02_09_01_COLONIAL_CAPS_1959/01_02_01_04_Caps-125-175A/19600101_CAP157_u.pdf.

4. Ordinance № 3, 1962 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.sbaadministration.org/home/legislation/01_02_09_05_ORDINANCES/01_02_09_05_03_ORD_1962/19620101_Ord02-04-Gaz34_u.pdf.

5. Country Sheet On Youth Policy In Cyprus // Council of Europe [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.youthpolicy.org/national/Cyprus_2010_Youth_Policy_Briefing.pdf.

6. *Criminal* Code of The Republic of Cyprus, 1959 Edidtion [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.sbaadministration.org/home/legislation/01_02_09_01_COLONIAL_CAPS_1959/01_02_01_04_Caps-125-175A/19600101_CAP154_u.pdf.